

Anna Burdová

ilustrovala Markéta Laštuvková

Kdo v přírodě čaruje

*Pohádky
od jara do zimy*

Kdo v přírodě čaruje

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Anna Burdová
Kdo v přírodě čaruje – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Kdo v přírodě čaruje

*Pohádky
od jara do zimy*

Anna Burdová

Ilustrovala

Markéta Laštuvková

*Věnuji své mamince s díky za to,
že mě naučila lásce k přírodě
a ke knížkám.*

Když nepřicházelo jaro

Nedaleko města Slunéčkova, docela stranou od ostatních domků, stála chaloupka mladého zahradníka Toníka Zelenky. Bydlel v ní sám a jeho jedinou radostí a zároveň i velkou chloubou byla zahrádka, sice maličká, ale to byste nevěřili, kolik toho na ní rostlo. Byly tu záhonky plné krásných květin, které přilétali opylovat včelky a čmeláci z širokého okolí, byla tu zahrádka se zeleninou a několik ovocných stromů – meruňky, broskvoně, třešně a jabloně.

Toník se o zahrádku dobře a s láskou staral, za což se mu každý rok odvděčila bohatou úrodou. Jen jedna věc mu dělala starosti – počasí. Kupříkladu každé jaro, když rozkvetly ovocné stromy, měl strach, aby nepřišly noční mrazíky a květy nespálily.

Toho jara se Toníkovi stalo něco zvláštního. Jednoho rána šel zahrádku obhlédnout, aby se podíval, jestli už se stromům nalévají pupeny a květiny na záhonku nasazují poupata. Byl ale zklamaný, protože zahrádka se ne a ne probudit. Nebylo taky divu, přestože podle kalendáře už byl první jarní den dávno pryč, počasí se pořád tvářilo jako v zimě.

Jak se tak procházel po pěšinkách mezi záhony, zazdalo se mu, že mezi ovocnými stromy něco zahlédl. Nejprve si myslel, že se tam jen převaluje mlha, ale když se lépe podíval, docela jasně viděl čtyři postavy. Byly to dívky lehounké jako pápěří, průsvitné jako čirá voda zahalené do závojų z mlhy.

Toník šel blíž, ještě si protřel oči, ale ten obraz měl stále před sebou.

„Zdáte se mi, nebo jste víly?“ promluvil tiše na ta zvláštní stvoření.

Čtyři dívčí tváře, hezké jako poupátka, se k němu obrátily.

„Ty nás vidíš, Toníku?“ promluvila hřejivým hlasem jedna z víl.

„Sám tomu uvěřit nemůžu, ale vidím,“ přisvědčil Toník.

„To je dobře,“ usmála se druhá víla. „Znamená to, že jsi moc dobrý zahradník. Vidět bytosti z našeho světa mohou jen ti, kdo mají rádi přírodu a dobře se k ní chovají.“

„Přišel ses podívat, jestli už pokvetou stromy, vid’?“ zeptala se třetí z nich. Toník rozpačitě rozhodil rukama.

„Loni touhle dobou už měly meruňky zelené lístky a broskvoně byly v plném květu. Ale letos ne a ne vykvést. Taky je pořád zima.“

„Aby nebyla, když paní Zima schovává sluníčko za sněhovými mračny,“ povzdechla si čtvrtá z víl. Obtančila kmen staré meruňky a smutně se zahleděla do větví. „Kromě toho, stromy vykvetou, jen když nás víly na plese jednu po druhé políbí Jaromil, duch jara. Jenže letos se žádný ples nekoná.“

Smutné víly začaly Toníkovi vyprávět, jak se do Jaromila zamilovala paní Zima a rozhodla se, že si ho za každou cenu vezme za muže. Uvěznila ho a připravuje svatbu.

Toník jen nechápavě vrtěl hlavou.

„A to jsem si myslel, že už těm přírodním zákonům trochu rozumím. Copak to jde, aby si paní Zima vzala ducha jara? Zima a jaro, to přece nejde dohromady!“

„Však ona si ví rady, jen si nemysli, Toníku,“ řekla jabloňová víla. „Očaruje Jaromila svými kouzly tak, že ochladne a zapomene na teplo slunce i vůni květin.“

Zahradníku Toníkovi se to vůbec nelíbilo. Copak to znamená, že už navždycky bude zima? Kdybych tak proti tomu mohl něco udělat..., pomyslel si.

„Vlastně bys nám mohl pomoci,“ napadlo třešňovou vílu. „Kdybys jednu z nás políbil, získala by alespoň na krátko sílu a teplo lidského srdce. A pak by se mohla vydat zachránit ducha jara.“

Toník se začervenal. Před slečnami se vždycky trochu styděl. Teď se před ním vznášely čtyři krásné víly a on by měl jednu z nich políbit? Rozpačitě v ruku žmoulal svůj slamák a přemýšlel, které z víl by měl dát hubičku. Nakonec se rozhodl pro jabloňovou, protože jablíčka měl ze všeho ovoce nejraději.

A tak víla Jablůňka dostala pusku, jen to mlasklo. Sotva se tak stalo, udála se s ní nevídaná proměna! Tvářičky jí zčervenaly jako panenská jablíčka a celá ještě víc zkrásněla. Zato Toníkovi se zatočila hlava a byl jako v mrákotách, takže ho ostatní víly musely křísit.

Jablůňka se vypravila k paní Zimě, která sídlila v paláci z ledových ker na nedalekém jezeře.

Když vstoupila do bran panství, hned se na ni vrhli strážní Mrazíci.

„Přišla sis pro Jaromila? Zůstaneš tu zakletá v ledu stejně jako on!“ vysmívali se Mrazíci hlasy, které skřípaly jako led. Vrhali se na Jablůňku, strhávali jí závoje z mlhy, ale ona se jich nebála. Věděla, že jí tělem koluje teplo upřímné lidské lásky, kterou ani mráz nespálí. A tak, když na ni Mrazíci útočili a chtěli ji štípat svými studenými prsty, jen na ně foukla teplým dechem a ledoví mužičci ze strachu, aby se nerozpustili, uletěli.

Jablůňka postupovala ledovým palácem a hledala komnatu, v níž byl uvězněn Jaromil. Než se nadála, míhali se kolem ní další Mrazíci, a další a další a bylo jich stále víc. Jablůňka cítila s každým nádechem větší chlad. Bylo stále těžší ubránit se mrazíkům, kteří útočili jako rozzlobené vosy. Konečně našla místnost, v níž paní Zima ducha jara věznila. Ležel

